

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IX. Quanta Dei providentia sit tam in amicos quàm inimicos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

menti obtinuerit tam multiplex calamitas. Qui enim inter tot signa atque prodigia etiamnum Deorum cultor perseverabat, violento remedio curandus erat, & reddendus sanæ menti. Itaque Cyrus tot ærumnis pressus, ad Christianorum Deum confugere instituit, sacris Christianis imbutus, & in Clericum attonsus, quoad vixit Smyrnæ Pontificem egit. Gratiarum agat Cyrus divinæ providentiæ maximas: Sanè perierat, nisi sic perisset.

§. IV.

In hunc modum res adversas omnes, quæ in hac vitâ eveniunt, divina Providentiâ suâ gubernatione tam amanter complectitur, ut universas vitæ miseras disponat, & ordinet in nostrum bonum, & ipsa etiam peccata permittat, ob altos & secretos sui regiminis fines. Eiusdem enim divinæ providentiæ est, & facere bona, & permittere mala. Certè Deus, nil unquam mali permittere, nisi adeo potens & bonus esset, ut è quovis etiam malo bonum eliceret. Dic obsecro, quæ unquam majora in Orbe mala fuerunt quàm facinus Adami, & occisio Christi? Et tamen noxa primigenia Deum in humana membra è cælo detraxit. Mors Christi cælum nobis, & bona restituit. Is artifex est Deus, ut è malis omnibus, velut è numis plumbeis eliquare possit probatissimum aurum: Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Magdalenæ viciositas multos correxit, lapsus Petri quamplurimos erexit, dubitatio Thomæ innumeros confirmavit. Deo istud laudi est: *Metis ubi non seminasti.* Cum enim peccata non seminat, ex eis tamen colligit messem complurium bonorum. Verè Deus mel de petra, oleumque de saxo durissimo fugit, cum è grandibus malis bona non minora elicit.

Nullum malum à Deo permittitur, nisi ex eo bonum eliciat.

Rom. cap. 8. vers. 28.

Deut. 2. 32. vers. 13.

Omnes corporis molestias & afflictiones à Deo proveniunt.

Ita verò divina providentiâ circa nos nostraque omnia vigilat, ut omnes & corporis molestias minutissimè jam decretas habeat. Eapropter quivis hominum ad cujusvis morbi principium, secum ipse ratiocinetur in hunc modum: Hic morbus è quacunque causâ, sive meâ intemperantiâ, sive alterius malevolentia, vel aliunde contractus, à divinâ potius providentiâ est, quæ illum viribus meis sic accommodavit, ut illius initium, gravitas, incrementum, inclinatio, remissio ab eadem omnino pendeant: ita ut humor (verbi gratiâ) qui jam caput afficit, non possit in aliam partem defluere, nec crescere, aut plures horas durare quàm decreverit Deus. Eadem pariter providentiâ divina remediorum, & curationis eventus sic disponit, ut medicus quid faciendum aut intelligat, aut morbi vim non assequatur, & erret, & ut pharmaca vel apta malo, vel inepta, opportunè vel importunè præbeantur, atque ut cetera medicamenta vel levent morbum, & ad sanitatem proficiant, vel malè respondeant, & à morbo vincantur, ita ut nil penitus horum casu accidat. Omnia morbi momenta, & minima quævis moriuncula, Deo moderante, eò diriguntur, ut quod divina voluntas constituit, assequatur. Certè sanitas & ægritudo, *vita & mors à Deo sunt; à Deo est omnis medela.*

Ecclesi. cap. 11. vers. 14. & omnis medela. cap. 38. v. 2.

Pf. 38. v. 10.

Eodem profus modo in omnibus adversis, quæ vel corpus, vel animum afficiunt, de divinâ providentiâ ratiocinandum est. Inimicus tibi maledicet? Vide, mi homo, omnes illius calumnias, omnia verba, syllabas omnes, quas in te ore tragico evomit, à divinâ providentiâ statim jam ab æterno appensa sunt: quantum illi permillum est, hoc in te dicet, & nec unicâ quidem syllabulâ ampliùs. Quid igitur pugnas, & incassum ringetis? Eandem ratiocinationem hanc adhibe miseris tuis omnibus, quarum ordo, numerus, intentio, tempus, conditio, ad unguem constituta sunt à divinâ providentiâ. Huic te submitte & dic: *Obmutui & non aperui os meum, quoniam tu fecisti.* Tu, mi Deus, tu hæc fecisti, tua providentiâ, voluntas, permissio hæc in me immisit:

quia ergo tu hæc omnia fecisti, impius ego sum, qui contra te querar. Ergo voluntati tuæ pareo, & quidquid ab eâ est, tolero.

Quæ hæcenus dicta, Clemens Alexandrinus contingens: *Hic ergo, inquit, tali cognitione præditus, quæ est fidelis, & cui est persuasus, quæ sunt in Mundo optime administrari, ego certe fert animo omnia quæ eveniunt.* Nota: Cui persuasus est, quæ in Mundo sunt, optime administrari. Sed profectò non ratione hominum, qui toties gravissimè errant, sed Dei ratione, optime omnia administrantur; Deus enim per instrumenta etiam pessima suam tamen voluntatem perficit. *Consilium ejus stabit, & omnis voluntas ejus fiet.*

§. V.

Hæc divinæ providentiæ quotidiana consideratio altissimam animo pacem conciliat, & omnem hominis voluntatè subjicit divinæ, id quæ suavi negotio. Quisquis igitur divinæ providentiæ totum se regendum committit, is jam liber ab innumeris molestiis, sedet in pulchritudine pacis, in tabernaculis fiducia, & in requie optulentiâ. Hinc Allois abbas dicere solebat: *Non habebit homo requiem, nisi dixerit in corde suo: Ego & Deus soli sumus in hoc Mundo.* Hoc ipsum Augustinus confirmans: *Sic curas, & anxietates, & sollicitudines nostrum, inquit, tanquam si solum curas, & sic omnes tanquam singulos.* Ipsissimum hoc & Gregorius asserens: *Sic Deus intendit singulis, inquit, ac si vacet à cunctis, & sic omnibus simul intendit, ac si vacet à singulis.* Ita, mi homo, te curat, ita tibi providet Deus, ac si aliud quod curet, profus non habeat. Hominum multitudo divinam providentiâ non turbat; idem illi unus, & mille homines. Quemadmodum Noënum cum aliis septem hominibus arcâ cõclusum, aut unicum in Elysiis campis Adamum curæ habuit, sic omnes nunc habet. Huic providentissimo curatori suo, proborum quivis dixerit: *Dilectus meus mihi & ego illi:* Ego Deum & divinum nos nutus sic observo, perinde si aliud in Orbe non sit quod observem, aut astitem: mea vicissim salus sic Deo curæ est, tanquam si aliud in Orbe non sit quod curet aut cogitet, ille mihi, & ego illi; ille Dominus gubernans me, ego servulus ad dominicos jussus paratus, nam ita ille pactus est mecum: *Cogita tu de me, & ego contemner cogitabo de te: obliviscere tu tui, & memineris mei, sic ego memor promissi mei vicissim jugem tui curam habebò.*

Hic illud solatii plenum est: Deus non sic gubernat nos, ut princeps provinciam, Rex regnum, summus Pontifex Christianum Orbem, quibus opus est tot aliorum operâ. Pontificis curas tot Archiepiscopi, tot Episcopi, tot alii magistratus sacri sublevant: Regibus proreges, principes, dynastæ, consiliarii, senatores sunt, in quos illi suæ gubernationis curas partiuntur: Non ita Deus; eâ providentiâ gubernat universos, quâ singulos; ita unumquemque hominum peculiari, sicut omnes generali curâ complectitur. *In omni loco oculi Domini con-templantur bonos & malos: Respicit Dominus vias hominis, & omnes gressus ejus considerat.*

Utinam in singularissimâ hujus planæque paternæ providentiæ abyssum liberrimo nos jactu præcipitemus. Quisque sibi securissimè polliceatur: *Dominus sollicitus est mei, Dominus regit me & nihil mihi deerit.* Si quidem animi tranquillitatem amamus; si Deo fidere, si divinæ voluntati in omnibus parere desideramus, divinam hanc providentiâ assidè in oculis habeamus, tantò futuri devotiores divinæ voluntati, quantò fuerimus providentiæ divinæ fidentiores.